

ρwaneύονται βαναύσως. Περιήλθεν ἤδη τὰ τρία τέταρτα σχεδὸν τῶν καθισμάτων. Ὀλίγα τινὰ ἀπομένουν, εἰς ἃ δὲν ἐπλησίασεν ἔτι, πρὸς τὸν μυχόν. Τελευταῖος δὲ, πλησίον τῆς γωνίας, συμμαζευμένος, κάθηται νέος τις, βεβυθισμένος εἰς σκέψεις καὶ ὡς ξένος πρὸς τὸν περίξ του θόρυβον. Ὑπάλληλος ἴσως τις, ὃν προσφάτως ἐπέπληξεν ἢ ἐτιμώρησε τις οἶδε διατί ὁ προϊστάμενός του, σπουδαστῆς ἐρωτόληπτος πιθανῶς, τελειόφοιτος μελετῶν δι' ἐξετάσεις καὶ ἔχων βεβαρημένην τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἐργασίας, ἢ τις ἄλλος εἰς ὃν ἀνηγγέλθη ἀρτίως κακὴ τις εἰδήσις. Καὶ ὅταν ὁ γέρον φθάνει πρὸ αὐτοῦ, εἰσάγει ἀμελῶς τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του καὶ τῷ ῥίπτει ἀπροσέκτως, χωρὶς νὰ κυττάξῃ, νόμισμά τι... Ἀλλὰ, περιέργως, δὲν εἶνε πλέον πεντάλεπτον... Ὁ πελάτης τὸ ἔρριψε, μόλις ψηλαφήσας αὐτό, προδήλως ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ σχήματος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς σωρείας τῶν χυδαίων κερμάτων, ἐπὶ τοῦ φαιοῦ χρώματος τοῦ δίσκου, λευκὴ ἀποστίλθει ἢ ἐπιφάνεια καὶ φαιδρὰ προβάλλει ἢ ἀργυρὰ ὄψις... μιᾶς δραχμῆς τοῦ Ὁθωνος! Ὁ γέρον παρατηρεῖ κατ' ἀρχάς, ἀμφιβάλλων, ὡς νὰ μὴ πιστεῦν εἰς ὅ,τι βλέπει καὶ νὰ μὴ ἐνοῶν... Ἀλλὰ, μετὰ μικρὸν, αἰφνιδίως, συμπεραίνων φαίνεται ὅτι εἶνε δείγμα τῆς ἐκτιμήσεως ἴσως τοῦ ἀγνώστου πρὸς αὐτὸν, ἔκφρασις εὐαρεσκείας ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ μουσουργίᾳ του, σημεῖον ὑπολήψεως πρὸς τὴν τέχνην του, κατασυγκινημένος προφανῶς, ὑποκλίνει μέχρι τοῦ ἐδάφους τὸ κυρτὸν σῶμά του καὶ δι' ἐντόνου φωνῆς, ἀξιοπρεπῶς :

— Grazie, signore, λέγει, mille grazie!...

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ARMENIKAI PAROIMIAI

Λέγε ἴλιγα ν' ἀκοῦς πολλά.

Γνωστικός λόγος βγάνει καὶ τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα του.

Ἄσπρο φίδι καὶ μαῦρο φίδι — καὶ τὰ δύο φίδια εἶνε.

Μόν' ὁ φτωχὸς νοιώθει τὸν πόνο τῆς φτώχειας.

Ὅρνια ποῦ πάχυνε δὲν γεννάει πλειά.

Ὁ κόσμος εἶνε σκάλα· ἄλλοι ἀνεβαίνουν κι' ἄλλοι κατεβαίνουν.

Τὸ δέντρο λέει ἔς τὸ πελέκι: «Δὲν θὰ ἴμποροῦσε νὰ μὲ κόψῃς ἂν δὲν ἦταν ἀπὸ μένα κομμένο τὸ στηλιάρι σου.»

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

(Κοιτῶν κομψότατα ἠὺτρεπισμένος.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ (εἰσερχόμενος)—Ὄψ! (ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἀνταύγειαν τῆς ἐστίας βραδέως βαδίζων πλησιάζει καὶ ἀφίρει ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης δέσμην εὐωδιστάτων μερεξέδων, λαμβάνει ἐπειτα τὰ σπέρια καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ.)

ΠΡΩΤΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κράκ!

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κρίκ!

ΤΡΙΤΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κρααάκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἀνάθεμα τὸ μονοπόλιον!

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (ἀνάπτει)—Ψίτ!

ΤΟ ΚΗΡΟΠΗΓΙΟΝ.—Ἀξιοῖότητα ποῦ τὴν ἔχεις!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ.—Ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Κάμε γρήγορα καὶ θὰ μαρκαθοῦμε. Πότε θὰ μὰς δώσης εἰς ἐκείνην; Ὁ χορὸς ἄρχισε ἀπὸ τὰς ἐννέα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὸ ξεῦρω πῶς ἄρχισε ἀπὸ τὰς ἐννέα, μὰ δὲν ἴμποροῦσα νὰ πάγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Διὰ νὰ πάγῃ κανεὶς μασκαρεμένος εἰς ἓνα σαλόνι πρέπει νὰ γείνη ἢ ὦρα δεκάμιση, ἔνδεκα. Τότε θὰ πάγουν καὶ οἱ ἄλλοι. (Κάθηται βαρέως εἰς τὸν καναπέν.)

Ο ΚΑΝΑΠΕΣ.—Ἄϊ!

(Ὁ Κύριος ἐγείρεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκδέεται βιαστικά. Τὰ ἐνδύματά του λίπτοναι κάτω.)

Ο ΤΑΠΗΣ.—Τί ἔχει πάλιν σήμερα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ στείλω τὴν γυναϊκά μου ἀπόψε εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τῆς μητέρας της μαζί μὲ τὸ μωρὸ, ἦτον λαμπρὰ. Ἐγὼ εἶχα ἐργασίαν, εἶχα τάχα νὰ τελειώσω κάτι λογχειασμοὺς καὶ δὲν ἴμποροῦσα νὰ τὴν συνοδέωσω.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Λαμπρὰ ἰδέα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Οἱ ὑπηρεταὶ λείπουν καὶ αὐτοί. Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ πάγω νὰ ἰδῶ τὴν ξανθὴν...

ΜΙΑ ΚΑΘΕΚΛΑ (ἐκπληκτος).—Τί λέγει;

Α ΔΛΗ ΚΑΘΕΚΛΑ.—Περίεργη!

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΕΚΛΑ.—Φλύαρη!

Η ΚΟΥΝΟΥΠΙΕΡΑ (φωνῇ ἀκραθεῖ).—Σοῦτ!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Πήγαινε νὰ διασκεδάσης ὀλίγον· φθάνει ἡ καθημερινὴ πληξίς τοῦ σπιτιοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δύο χρόνιζ' πανδρεμμένος καὶ δὲν ἔκαμα τὸ ἐλάχιστον, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ ἔχω τύψεις συνειδήτος.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ (ἀνηρητημένη εἰς τὸν τοῦχον).—Τί ἔχεις νὰ παραπονεθῆς; Δὲν εἶσαι εὐτυχής;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν λέγω! ἀλλὰ . . .

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Νὰ τὰ 'πῆς βέβαια! Ἡ μο-
νοτονία, τὸ κλείσιμον, ἡ νύστα, τὰ κλάμματα
τοῦ μωροῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἐπειτα νὰ βλέπης πάντοτε καὶ
αἰωνίως τὴν ἴδια γυναῖκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Πάντοτε μιὰ μελαγχρινή,
παχουλὴ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὰ χεῖλη σου νὰ προφέρουν δύο
χρόνια . . .

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Δυόμισυ μὲ τοὺς πέντε μῆ-
νας ποῦ ἤσασθε ἀρραβωνισμένοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δυόμισυ χρόνια τὸ ἴδιο ὄνομα.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Καὶ τί πρόστυχον ὄνομα:
Κατερίνα! . . . μυρίζει μαγερεϊό!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μαρία εἶνε πολὺ εὐμορφότερον.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβες.
Κάμε γρήγορα λοιπὸν καὶ πήγαινε νὰ τὴν εὕρης
καὶ καὶ νὰ μᾶς δώσης 'ς αὐτήν. Ἐσχάσαμε
ἐδῶ 'ς τὴν κρεβατοκάμαρα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Πρέπει νὰ ἐνδυθῶ ἐπὶ τέλους.

Ο ΑΗΡ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ.—Τί βιάζεσαι; Εἶνε
τόσον καλὰ, τόσον ζεστὰ ἐδῶ. Ἐξω βρέχει.

ΑΜΑΞΑ ΕΚ ΤΗΣ ΟΔΟΥ (φωνὴ ἔξωθεν).—Βρρρ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Περνοῦν ἀμάξια ἐξω φωνάζω
ἕνα. Ποῦ εἶνε τὸ γελέκο μου;

ΤΟ ΓΕΛΕΚΟΝ.—Ἐδῶ εἶμαι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἐχει κάτι μάτια ἡ Μαρία!

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΛΑΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.—Θαρρῶ πῶς εἶνε
πολὺ μικρὰ τὰ μάτια τῆς ποῦ τὰ μάτια τῆς
γυναίκας σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὰ μάτια δὲν πουλιοῦνται μὲ τὸ
μέτρο. Νὰ ὁ λαιμοδέτης μου! Πῶς θὰ τὸν
δέσω τώρα. Νὰ ἦτον ἐδῶ ἡ γυναῖκά μου!

Ο ΔΑΙΜΟΔΕΤΗΣ.—Τώρα τὴν συλλογίζεσαι, ἔ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πρὸ τοῦ καθρέπτου).—Θὰ τὰ κατα-
φέρω καὶ μόνος.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Δὲν πειράζει ὅπως καὶ ἂν
πᾶς εἶσαι κομψότατος.

Ο ΚΑΘΕΡΠΤΗΣ (εἰρωνικῶς).—Μοῦτρα γιὰ ἔ-
ρωτα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κτενιζόμενος).—Περίεργον πῶς
πέφτουν αὐτὰ τὰ μαλλιά μου. Ἀρχισα νὰ γί-
νωμαι φαλακρός.

ΤΟ ΚΤΕΝΙ.—Ὅλοι οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι
εἶνε φαλακροί. Πολλὰ μαλλιά ἔχουν οἱ ἀνόητοι
καὶ οἱ ποιηταί.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προσπαθῶν νὰ φορέσῃ τὸ φράκον).
—Πῶς σιχαίνομαι αὐτὸ φόρεμα.

ΤΟ ΦΡΑΚΟΝ (ὀργίλος).—Ἐτσι αἶ; Κράκ!
(ἐηλώρεται ὀλίγον).

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δὲν πειράζει. Μὰ ποῦ εἶνε τὰ
γάντια μου;

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ (φωνὴ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἔρμα-
ριου).—Ἐμαθες νὰ σοῦ τὰ ἐτοιμάζει ὅλα ἡ γυ-
ναῖκά σου. Γιὰ τίποτε δὲν εἶσαι ἄξιος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἐδῶ θὰ εἶνε. Μὰ αὐτὰ εἶνε πολὺ
μικρὰ εἶνε τῆς γυναίκας μου. Τί μικρὸ, τί χαρι-
τωμένο χεράκι! τὰχα ἡ Μαρία ἔχει τέτοιο χέρι.

ΕΝ ΓΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ.—Ἄμ δὲν ἔχει;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (λαμβάνων τοὺς μερεξέδες).—Ἐ-
σεῖς λοιπὸν εἰς τὸ στῆθός μου ἐδῶ ἕως νὰ σὰς
δώσω εἰς ἐκείνην.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Ἐἴμεθα ὑπόχρεοι ἔλα ξεμ-
πέρδευε!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΚΟΥ.—Ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δεκάμιση!

Η ΚΛΙΝΗ (παραπονετικῶς).—Λοιπὸν φεύγεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὸ βλέπεις.

ΤΟ ΠΡΟΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.—Λοιπὸν πηγαίνεις ἐκεῖ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Γιατὶ νὰ μὴν πάω;

ΤΟ ΣΒΥΜΕΜΕΝΟΝ ΚΑΝΑΗΛΙΟΝ.—Θὰ μετανοήσης!

ΤΑ ΝΥΜΦΙΚΑ ΣΤΕΦΑΝΑ.—Ἄπιστε!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ.—Ἀχάριστε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μὰ, γυναῖκά μου, μὴ θαρρῆς τὰ-
χα πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ. Ἄν πηγαίνω 'ς τὸν
χορὸν νὰ ἰδῶ ἄλλην, αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ ἰδιοτρο-
πία, προσωρινὴ ἐπιθυμία . . .

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Ἐλα τώρα ποῦ θὰ δώσης
καὶ ἀπόκρισι! Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ σὲ σέρνη ἡ
γυναῖκά σου ἀπ' τὴ μύτη!

ΤΑ ΛΙΚΝΟΝ (κρατεῖ αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἐνδυμα ἐνῶ
διέρχεται).—Μὴ φύγης!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀπειλητικῶς).—Ἐ καὶ σὺ! (Ἐ-
γείρει τὸν πόδα ὅπως ἀποθήσῃ αὐτὸ ἀλλὰ βλέ-
πων τὰ μικρὰ κεντημένα σκεπάσματα, τὸ ἀπα-
λὸν προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου πρὸ μικροῦ
ἀνεπαῆστο ἡ κεφαλὴ τοῦ τέκνου του, καταλαμ-
βάεται ὑπὸ αἰφνιδίας συγκιρήσεως καὶ ἰσταται
ταλαρτενόμενος).

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Κάνε τώρα καὶ τὸν εὐαίσθη-
τον αὐτὸ σοῦ λείπει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (ἀνοίγει βιαίως τὸ παράθυρον καὶ
ρίπτει αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδόν.) Πειρασμοί!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ. (ἐκ τῆς ὁδοῦ)—Καλὴ ψυχὴ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀφαιρῶν τὸ φράκον του)—Θὰ
μείνω!

ΤΑ ΕΠΗΛΑ (ἐν χορῶ)—Τί χαρά!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΚΟΥ.—Ντίγγ, ντίγγ,
ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ,
ντίγγ, ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἡ, καλῆτερα, προφθάνω τὸ τραῖ-
νο τῶν ἐνδεκάμιση καὶ κατεβαίνω εἰς τὸν Πει-
ραιᾶ. Λέγω τῆς γυναίκας μου πῶς ἐτελειώσα
γρήγορα τοὺς λογαριασμούς μου. Ἡ καυμένη
πῶς θὰ χαρῆ ὅταν μὲ ἰδῇ!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ.—Ἐλα φίλησέ με!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀσπαζόμενος αὐτήν.)—Μὲ ὅλη
μου τὴν καρδιά!

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ (ἐκ τοῦ εἰκονοστασίου).
—Ἄμῆν!